

TOLDALAGI PÁL VERSEI

AZ ÉLETEM DARABJAI

*Ezek a lompos, álmos utcák,
ezek a földbe süllyedő,
kis házak az én életemnek
darabjai. A fa, a kő*

*s a vas szelíden összeálltak
bennem is egyszer, ahogy itt
vannak; ahogy a vén akácfa
álltában megtámaszkodik*

*a háztetőben. De a legszebb
a szentjánosbogárnyi fény
ahogyan ide-oda repked
az ablakoknak üvegén.*

ILYEN LEHET

*Az álló vízben a kövek
világító fehérek.
Szívemben nincsen gyűlölet.
Egész szelíden égek.*

*Ilyen lehet az álmodó.
Ilyen lehet a vén fa.
Belezuhan a lángoló
nap most egy szakadékba.*

*Utána pedig minden oly
bizonytalanná válik.
Mutatja a felhőgomoly
alaktalan csodáit.*

MAGÁNYOSAN

*Felemelkednek a habok
és végighorzsolják a partot
a némán szenvedő sziklákat, a halott
betonfalat. Megdőbbszent az arcod.
A hamunál is szürkébb s kráterekkel
van teli. Nem tudok
birkózni a kísértetekkel.
Csak bámulok.*

*Tehetetlenül állok. Érzem,
mint változtat át engem is
az idő; mint formál keményen
s hogyan leszek csupa tövis,*

*megrémítve és elriasztva
azt is, aki megsímogatna.
Köröttem a világ örök
süket lármája mennydörög.*

MA AZT ÁLMODTAM

*Ma azt álmodtam éjjel, hogy megint
erős vagyok. A szívem úgy sugárzott,
akár a nap. Köröttem szép hegyek
egyenletes, zöld koszorúja látszott.
Az eget, amely fáradt volt nagyon,
a jobb kezemmel tartottam s a ballal
magamhoz vontam azokat, kiket
mindig szerettem. Azután egy nagy hal,*

*vagy egy haltestű felhő jött felém
és mind nagyobb lett, egész óriási.
Félve gondoltam, hogy könnyörtelen,
ragadozó száját ki fogja tátni.
Védekezésül elengedtem az
égboltot, ami rám is szakadt rögtön.
Azóta újra vonszolom magam
s árnyam utánam vánszorog a földön.*